

MAN KALDER MIG SØRØVER-JENNY

kende af store, rare, overvitaminiserede mopsedrenge, der gør tingene utilgængelige, for at de kan leve af at gøre dem forståelige for andre. De tror, de er pionerer, skønt det, de står for, har været fremme i de sidste 20 år, og de er befængt med en form for højskole-selvskikkethed — en slags tro på, at de er udvalgte budbringere, men man må jo håbe på, at de selv kommer til at betale gildet, når den tid kommer.

— De vil gerne se færre mopsedrenge omkring Dem?

— Misforstå mig nu ikke — jeg synes, det er udmærket, at de er her. Det, jeg er gal over, er, at de terroriserer læserne — at der kun er plads til det, de synes er det eneste saliggørende, og så har læserne bare at rette sig efter det. Det er en slags hetz, der ofte ikke har andet at byde på end varierende former for sengegymnastik.

— Der er vel behagelige undtagelser.

— Riffbjerg har jo både mere talent og hjerne end de fleste, men hverken han eller Panduro interesserer sig for kvinder — jeg ved faktisk ikke, hvad de stiller op med deres koner — af en eller anden besynderlig grund synes de kun det er morsomt at skrive om drenge og piger under 14 år, og derfor bliver det hele en slags »Hare hop«, hvor de ikke kommer ud af stedet.

— Det skyldes måske, at kvindernes såkaldte frigørelse virker uinspirerende på forfatterne?

— Tja, men hvad er det også for noget sludder med, at kvinderne pludselig skulle være bedre end mændene? Og alt det der med, at vi skal lave kvindekunst og rigtig vise, at vi kan det hele til fuldkommenhed? Det grænser jo til kønsnationalisme! En nationalisme, der er lige så farlig som den, der inddeler jøder og negre i separate grupper i samfundet.

POUL HENNINGSEN mener, verden ville se bedre ud, hvis kvinderne stod ved roret.

— Ja, jeg ved godt, at søde Poul Henningsen går vældigt ind for den sag, men jeg tror ikke på det — udsigten til et kvinderegime forekommer mig frygtelig. Kvinderne er jo ikke spor bedre end mændene — de har de samme uheldige egenskaber, og den eneste forskel er måske kun, at disse er blevet holdt nede i langt højere grad end mændenes. Og alt det der med, at vi skulle være mere følelsesfulde er det rene sludder — vi lever op til den følelsesfuldhed, som mændene har udstyret os med, det er det hele.

— Af to helveder foretrækker De altså mandens?

— Jeg tror faktisk, at tilværelsen i et kvi. desamfund ville blive prosaisk, kedsommelig og fantasilos, men selvfølgelig er der ingen tvivl om, at kvinderne kunne tiltvinge sig magten, hvis de virkelig ville — ved et kup for eksempel.

— Det påstås, at man ved et kvinderegime kunne undgå krig.

— Selvfølgelig spiller det rent biologiske ind der — og mens kvinderne føder børn, ville de

jo nok protestere mod krig, men for det første føder de jo ikke hele tiden, og for det andet tror jeg, at de sagtens kunne overtales til at sende deres afkom ud på slagmarkerne, hvis det viste sig såkaldt nødvendigt — det har man jo set før.

DEn højt besungne moderkærlighed?

— Jeg bliver helt blå i hovedet, når jeg hører alt det vrøvl om, at fordi en kvinde kan føde børn, egner hun sig også til at være moder. Der er lige så

mange fædre, der ville være gode mødre, hvis de ellers fik chancen — den nuværende ordning er uretfærdig, ikke mindst i tilfælde af skilsmisse, og det eneste håb for fremtidens ægteskab er sameksistens.

— Hvad er prisen for at have sine meningers mod?

— Den, der stikker hovedet ud i et lille land skal kanofles — Riffbjerg kalder mig Sørgvej-Jenny! Men jeg tror ikke det udelukkende kan undskyldes med, at Danmark er lille — det kan heller ikke være den be-

rømte danske beskedenhed — snarere en slags åndelig fladhed blandet med en besynderlig form for havesyge, hvilket bl.a. viser sig i, at vi har så frygtelig travlt med at begrave de store, længe før de er døde. Mens ansøgerne vi vore som cykeltyve, og selv jeg møder faktisk mere fjendtlighed, end jeg bryder mig om.

— Det kan vel ikke være lutter fjender, der kommer strømmende til Glumsø?

— Nej ... men fjendtligheden

findes blandt dem, der tror, jeg går i en konstant tilstand af aggression, og at jeg som følge deraf er frustreret, afsporet osv., osv.

— Det synes hverken Dreyer eller Poul Henningsen?

— Det besynderlige er faktisk, at selv om Dreyer og P. H. står hinanden så fjert — de er faktisk så fjert fra hinanden, at de ikke engang er modparter — har vi det vanvittigt hyggeligt sammen, og jeg sætter stor pris på dem begge to — hver for sig ...

Elsa Gress: — Når folk først har dannet sig et billede af én, er der intet, der kan ændre det ...